BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

Anul al 55-lea
10 Pagini

EXEMPLARUL { In România 3 lei / In străinătate 6 lei

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120. 288/932

Nr. 277 Marți 11 Octombrie 1938
10 Pagini P

ABONAMENTE
IN ȚARA
Lei 200 pe 3 luni
Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80
In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

ABONAMENTE
IN ȚARĂ
pe un an la
UNIVERSUL COPIILOR
ZIARUL CĂLĂTORIILOR,
VESELIA, RADIO UNIV.
și UNIV. LITERAR câte 220 lei
ILUSTR. ROMÂNĂ
și UNIV.-SPORT
câte 500 lei

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar:
„UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

DIRECTOR
ȘI ADMINISTRATOR DELEGAT
STELIAN POPESCU

Abateri stăruitoare

Rezultatele legilor, regulamentelor și ale oricăror dispoziții menite să împiedice abuzurile se produc în raport direct cu aplicarea lor.

In măsura în care se afirmă mai multă conștiinciozitate în executarea normelor obligatorii, mai mare devotament la cei investiți cu aceste îndatoriri și o acțiune de control mai viguroasă, rezultatele obținute corespund așteptărilor.

Când se iau măsuri de interes general sau de folos obștesc și totuș continuă abaterile a căror înfrânare se urmărește, cauza rezidă într'un deficit de conștiință a datoriei și el trebue să fie înlăturat, spre a nu pricinui o exemplaritate negativă.

Invățământul primar este gratuit.

Pentru ca această gratuitate, prevăzută în Constituție, să fie absolută, nu relativă, s'a interzis conducerilor școalelor de acest grad să ceară dela părinții elevilor bani pentru cotizații, publicații, cinematografe, etc.

Și pentru ca să se evite posibilitatea unor confuziuni făcute cu sau fără intenție, s'a specificat că sunt interzise și încasările benevole.

Masa părinților, în mare parte apăsată greu de cheltuelile indispensabile instrucției, îmbrăcămintei, transportului școlarilor, a primit cu satisfacție scutirea de dările de altă dată.

Cu toate acestea, numeroși cititori din diferite părți ale țării ne semnalează că li se cer sume „benevole", lăsate la o apreciere relativă, pentru scopuri neprecis determinate.

Faptul nu se poate explica decât sau prin neajungerea recentei dispoziții la acele școli, sau prin interpretarea ei în alt sens decât cel urmărit, sau prin derogări scăpate controlului necesar.

O revenire asupra ordinului respectiv și o supraveghere generală a executării lui, ar putea nu numai să înlăture asemenea abateri și să pună pe părinți la adăpost de cheltueli neîndreptățite, dar și să afirme eficacitatea integrală a actelor de autoritate.

Muşcat de viperă,
a fost salvat cu înțepături de albine

R.-Vâlcea, 8 Oct.

Ion Cioteanu, șef de echipă la C. F. R., a fost mușcat de o viperă, pe când se afla la niște lucrări în apropiere de gara Cornet. Cu primul tren a fost adus la spitalul „I. Gh. Duca" din localitate. Până la spital otrava introdusă de reptilă își făcuse efectul. Mâna dreaptă și pieptul victimei se umflase și se învinețise. Cum la spital nu se găsea serul antiveninos ce se întrebuințează în atari cazuri, s'a aplicat tratamentul cu înțepături de albine, care a oprit întinderea infecției până a treia zi, când a sosit dela București comanda de ser antiveninos.

Bolnavul se află în afară de pericol.

O dureroasă aniversare

S'au împlinit eri patru ani dela asasinarea Regelui Alexandru al Iugoslaviei și a lui Louis Barthou.

Aniversare dureroasă pentru poporul iugoslav ale cărui destine au fost lipsite de conducerea înțeleaptă, pacifică și rodnică a unui Rege luminat și adânc iubitor de țara și neamul lui. Aniversare dureroasă pentru Franța care a pierdut pe unul dintre cei mai distinși fii ai ei.

Evenimentele internaționale care s'au succedat de la odiosul act săvârșit la 9 Octombrie 1934 au dovedit cât de juste au fost prevederile Regelui Alexandru și ale marelui francez Louis Barthou.

Acțiunea politică a Regelui Alexandru, atât pe terenul extern cât și pe cel intern, a fost însuflețită de două obiective: pace și raporturi de prietenie cu toți vecinii de bună credință ai Iugoslaviei și consolidare internă în toate domeniile: social, politic, militar și economic. Acestei opere, inspirate de cel mai înalt patriotism, și-a închinat viața Regele Alexandru. Mâna criminală l'a răpus tocmai în momentul când roadele cârmuirei Lui se arătau binefăcătoare atât pe terenul intern cât și pe cel extern.

Poporul iugoslav n'a uitat pe marele său Rege. In dragostea cu care el a înbrățișat pe tânărul Rege Petru al II-lea și în încrederea și devotamentul său pentru Principele Paul, poporul iugoslav a cuprins și toată statornica lui recunoștință pentru Regele dispărut și neuitat.

La pioasele rugăciuni ce s'au înălțat în toată Iugoslavia pentru odihna sufletului Regelui Alexandru, poporul român a adăogat rugile lui.

Și adaugă, în această zi de dureroasă aniversare, o pioasă și întristată amintire pentru marele prieten al României care a fost Louis Barthou. Poporul român nu va uita nici odată vizita pe care marele francez a făcut-o în România și nici căldura, sinceritatea și curajul cu care bătrânul dar vigurosul cetățean de onoare al României a apărat drepturile imprescriptibile ale neamului românesc.

Regele Alexandru și Louis Barthou

Perspective, speranțe și realități

Din cetirea presei internaționale și a desbaterilor parlamentare, care s'au desfășurat în Camera franceză sau în Camera Comunelor, a rămas multora impresia că la 29 Septembrie s'a realizat la München o înțelegere concretă și pozitivă pentru organizarea păcii europene.

Când vrem să apreciem exact situațiile și perspectivele internaționale trebue să ne scoborâm la fapte și fără să nesocotim speranța, care e resortul oricărei acțiuni, să nu ignorăm realitatea, care e temelia ei.

Ce s'a făcut la München?

S'a încheiat un acord, care reglementează exclusiv — în cele opt articole și patru anexe ale lui — chestiunea cesiunilor teritoriale ale Cehoslovaciei, cu condițiile și termenele ei.

La München nu s'a încheiat nici un fel de acord pentru o colaborare generală a marilor Puteri participante pentru organizarea păcii. S'a întâmplat însă un fapt esențial: evitarea războiului prin contactul direct al capilor de guverne interesați.

Acest fapt a trezit speranțe, a precisat desiderate și în deosebi a creat o atmosferă mai prielnică pentru examinarea problemelor, care interesează marile Puteri, de a căror înțelegere atârnă, în ultimă analiză, pacea Europei și a lumii.

Textul declarației comune semnate de d-nii Hitler și Chamberlain, pe care primul ministru britanic a cetit-o cu atâta însuflețire și speranță, la scoborârea sa din avionul, în care aducea din Germania pacea europeană și sacrificiul Cehoslovaciei — nu este altceva decât expresia unui desiderat și a unor intențiuni.

El consideră că acordul dela München, ca și acordul naval anglo-german din Iunie 1935, sunt „SIMBOLUL DORINȚEI POPOARELOR GERMAN ȘI BRITANIC DE A NU INTRA NICIODATA IN RASBOIU UNUL CONTRA CELUILALT".

In acest scop cele două țări sunt hotărâte să adopte „metoda consultărilor" spre a reglementa chestiunile, care ar putea interesa cele două popoare sau care ar putea asigura pacea Europei.

E inutil să arătăm că nu e prima oară că metoda consultărilor directe a fost pusă în practică de diplomația britanică. In ultimii cinci ani d-nii Ramsay Macdonald, Sir John Simon, Eden au fost la Roma; Sir John Simon și Lord Halifax au fost la Berlin; d-nii Mussolini, Macdonald și Laval s'au întâlnit la Stresa. Și de aceste consultări directe s'au legat speranțe, care au fost desamăgite.

Recursul la negocieri directe, la conciliație sau la arbitraj a fost metoda preferată a diplomației de după războiu, consacrată de pactul Ligii, de Statutul Curții Internaționale de Justiție, de pactul Kellogg, de nenumărate tratate regionale. Ea n'a dat decât rezultatele, pe care le cunoaștem.

Totuși reuniunea dela München — cu speranțele și dezideratele ei — are o importanță capitală și poate fi considerată ca o răspântie a istoriei diplomatice europene.

Intr'adevăr la München s'a făcut tabula rasa *de tot trecutul juridic al Europei de după războiu. S'a constatat implicit că niciunul din vechile instrumente diplomatice nu mai are eficacitate pentru a asigura pacea. In neantul total al tuturor vechilor așezări internaționale, Europa din 1938 nu-și mai poate găsi drumul păcii decât în echilibrul nestatornic al raporturilor de forță dintre marile Puteri. Urmarea necesară a unei asemenea situații va fi continuarea pregătirilor de apărare națională pe un ritm tot așa de grăbit ca până astăzi. Pe de altă parte însă, ultima criză europeană a dovedit o imensă și universală dorință de pace, care de sigur a avut o hotărâtoare influență asupra rezoluțiilor dela München.*

In aceste împrejurări, marile Puteri sunt astăzi în situația paradoxală de a se pregăti pentru războiu, cu toată vigoarea lor și de a lucra pentru pace cu toate speranțele lor, făcând abstracție de toate ideologiile, care le despart și căutând terenurile de înțelegere, pe care se pot uni.

In Europa nouă a echilibrului de forțe, contactul direct al marilor Puteri rămâne singura metodă pentru înlăturarea neînțelegerilor actuale. Cu conferința de la Muenchen a triumfat pentru moment, marea idee a d-lui Chamberlain: consultările directe și personale între bărbații de Stat responsabili ai marilor Puteri în vederea unei înțelegeri între regimurile totalitare și cele democratice.

Până astăzi, regimurile de autoritate, ca și democrațiile — în ciuda pregătirilor lor militare — nu conteniau să-și exprime voința și dorința lor de pace, întemeiată pe justiție. Dar și concepția lor despre pace și concepția lor despre dreptate erau deosebite. Urmarea de căpetenie a conferinței de la Muenchen ar fi deci că s'a stabilit între cele patru mari Puteri apusene o unitate de vedere în privința dorinței lor de pace și a metodei consultărilor directe, menite să ducă la organizarea acestei păci.

In săptămânile, care urmează, se va încerca prin contacte directe, într'o atmosferă înseninată de înțelegerea din Muenchen, să se

(Continuare in pagina 2-a)

Impotriva diplomației secrete
Nouile metode diplomatice

de R. SEIȘANU

Zilele trecute d. Daladier, primul ministru al Franței, a declarat în Cameră, că acordul dela Muenchen, care a salvat pacea, nu s'a putut obține atât de repede de cât prin noile metode diplomatice, directe și publice, deosebite de metodele diplomației secrete de odinioară.

D. Neville Chamberlain, primul ministru al Marei Britanii, a recunoscut și d-sa, în fața Parlamentului, că metoda conversațiilor directe, în momentele de mare tenziune diplomatică, poate să dea rezultate mai bune, de cât notele schimbate între cabinetele puterilor interesate, sau conversațiile agenților diplomatici cu miniștrii afacerilor străine.

După încheerea păcei, în Anglia s'a inaugurat alte metode diplomatice ce au surprins pe cunoscătorii ritualului practicat la Foreign-Office și pe toți aceea, care știu ce înseamnă forța tradiției și ce valoare prezintă ea în toate manifestațiunile vieței publice și particulare engleze. Puțin timp după instalarea sa la președinția consiliului, d. Neville Chamberlain a avut o întrevedere în cabinetul său cu d. Grandi, ambasadorul Italiei. La această întrevedere n'a participat d. Eden, ministrul afacerilor străine de-atunci. Când s'a adus la cunoștința publică întrevederea Neville Chamberlain-Grandi, „en tête-à-tête" și în absența titularului departamentului afacerilor străine, uimirea a fost generală: în parlament, în cluburile politice și nepolitice, în presă, pretutindeni.

S'a notat, că întrevederea n'a putut să fie cerută de ambasadorul Italiei, ci de însuși d. Neville Chamberlain, deoarece, reprezentanții diplomatici ai statelor, nu pot să angajeze conversațiuni de ordin politic, în legătură cu misiunea lor, de cât cu ministrul afacerilor străine; iar în cazuri excepționale, când obțin întrevederi cu președintele consiliului, ministrul afacerilor străine trebue să asiste și el.

Fostul ambasador al Franței, la Londra, Paul Cambon, în ajunul războiului mondial, când acțiunea diplomatică era foarte întinsă, a făcut următoarea comunicare interesantă unui ziarist francez:

„Eu nu pot să văd decât pe secretarul de stat al afacerilor străine și nu mi-e îngăduit să am relațiuni personale și profesionale decât cu el. A activa altfel, ar fi mai mult decât o greșală: ar fi o stângăcie gravă ce ar putea avea consecințe incalculabile.

Eu nu pot, deci, să văd singur, en tête-à-tête, pe primul ministru, sau chiar o persoană din familia sa. Grey trebue să fie prezent la orice întreținere cu Asquith. Iubitul meu amic, noi trecem prin ore critice. Am absolută nevoe să știu ce gândește și ce vrea să facă Asquith. Dvs. sunteți amicul său de mulți ani și intimul casei sale și puteți să-l vedeți când voiți. Mie, ambasadorul, îmi este peste putință aceasta. Am relațiuni de curtenie, chiar cordiale cu primul ministru și cu soția sa. Dar n'am voit niciodată să intru în

(Continuare in pagina 2-a)

A VENIT TOAMNA

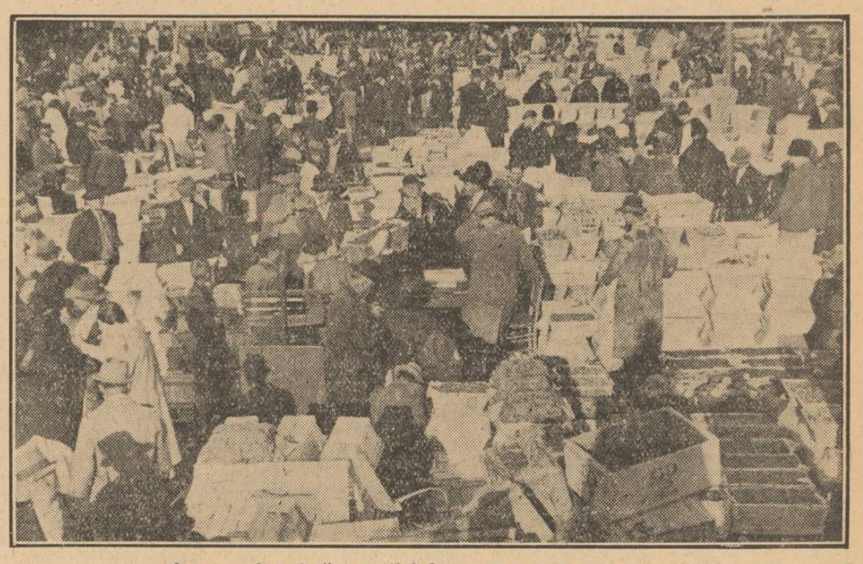

Aspecte din piață cu prilejul aprovizionărilor de toamnă

Arestarea mareșalului Bluecher, se confirmă

Helsinki, 8 (Rador).— Corespondentul agenției „Reuter" transmite:

„Uusi Suomi" primește știri din sursă demnă de încredere dela Moscova cari confirmă informațiile că mareșalul Bluecher ar fi arestat la domiciliul său.

Mareșalul Bluecher

Ziarul adaugă că mareșalul Bluecher a venit acum câteva săptămâni din Extremul Orient în Ucraina pentru a reorganiza armata sovietică din Ucraina. Deși cartierul său general ar fi trebuit să fie la Kiev, nu se știe nimic în acel oraș despre soarta lui.

Numele lui nu mai figurează pe ordinele militare și presa și posturile de radio sovietice nu-i mai menționează numele de mai mult timp.

PENTRU ȘCOALA ROMÂNEASCĂ

Orașul cu patru Universități

de N. HERESCU
profesor la universitatea din București

II

In articolul de ieri am încercat să înfățișez un prim aspect al acțiunii politice în școală, cel pe care l-am denumit incorectitudinea. Un al doilea aspect, demagogia, se poate recunoaște, în proporții încă și mai intinse, în toate trei gradele de învățământ.

In universitate, practica demagogiei s'a manifestat, în primul rând, printr'o inflație de diplome universitare, care a dus, repede-repede, la șomajul intelectual, singura formă de șomaj cunoscută în țara noastră. Dar despre aceasta vom vorbi în articolul de mâine, când vom pune problema concepției generale despre rolul și țelurile învățământului de stat. Astăzi ne vom opri la inflația de catedre și profesori.

Este desigur un metod politic și nu unul științific, acela de a confunda instituția cu persoana, locul cu omul care îl ocupă. Totuși, din păcate, metodul s'a insinuat, dela o vreme, și în universitate. S'a ajuns, astfel, să se treacă pe planul al doilea nevoile învățământului și cerințele programelor, pentru a se scoate pe primul plan interesele oamenilor. In loc să se numească un profesor atunci când o catedră devenea necesară, se creia o catedră pentru un om socotit necesar. Numărul catedrelor s'a înmulțit, se înțelege, peste măsură. Și, dacă s'ar fi continuat, ne-am fi putut pomeni, de exemplu, la o facultate de medicină, — așa cum s'a spus cu mult spirit și cu netăgăduită dreptate—cu o catedră de ochiul stâng și cu una de ochiul drept...

Azi, din fericire, pare că se va pune capăt acestei stări de lucruri. Căci aceasta se înțelege, probabil, prin „raționalizarea" anuntată. Se vor stabili, adică, mai întâi, care sunt cursurile ce trebuesc predate în facultăți, deci care sunt catedrele fundamentale. Odată structura facultăților astfel delimitată, se vor numi profesori numai atunci când catedrele vor deveni vacante.

Dacă, deci, pe viitor, se va ivi un „băiat bun", el va trebui să aibă răbdare până când va deveni vacantă catedra pentru care s'a pregătit. Adică să-și aștevte rândul.

Principiul, cum se vede, n'are nimic revolutionar: e numai de un mare bun simț. De mirare e doar faptul că el a fost respectat peste tot, afară de universitate. Cui i-ar fi trecut prin minte, în adevăr, să creeze un nou corp de armată, fiindcă un general valoros ar fi meritat să aibă o astfel de comandă? Sau o nouă curte de casație, fiindcă un magistrat distins ar fi meritat să fie prim-președinte?

Dacă lucrurile s'ar fi oprit aici, adică dacă s'ar fi mărginit la înmulțirea catedrelor în universitatea existentă, inflația universitară n'ar prezenta totuși gravitatea ei de azi. Dar s'a mers mult mai departe. Pentru a „căpătui" cât mai mulți oameni, pentru a „înobila" cu un titlu de profesor universitar pe cât mai mulți pensionari ai cluburilor, s'au creat universități noui. Nu una, nu două: TREI. Bucureștii ocupă astăzi, între capitalele europene, locul invidiat de oraș cu patru universități. Anume: 1. Universitatea pură și simplă, cea veche, cea „veritabilă", aceea pe care o știe toată lumea; 2. Academia de înalte studii comerciale: 3. Academia de înalte studii agricole; 4. Institutul superior de educație fizică.

Sau, ca să vorbim fără mărunțiș, așa cum șade bine câteodată: pe lângă universitatea închinată literelor, științelor și medicinei, mai există la București o universitate de negustorie, o universitate de păioase și o universitate de gimnastică.

Dar, se va zice, acestea nu sunt universități, ci doar școale superioare... Ba sunt! Conducătorii lor se chiamă „rectori". Profesorii lor se recrutează după normele legii universitare și primesc salarii egale, până la o centimă, cu acelea ale bieților oameni de știință uitați în bătrâna universitate. Aceiași profesori se intitulează profesori universitari și își pun această gratioasă titulatură pe cartea de vizită sau în cartea de telefon: iar ajutoarele lor se numesc, ca și la universitate, conferențiari, șefi de lucrări, asistenți.

Căci suntem o țară care suferă, fără îndoială, de ceeace se chiamă „boala grandorii": toată lumea vrea să fie „mare".

(Continuare in pag. 2-a)

Instantanee Turistice

de RADU D. ROSETTI

„O urmă de vechiu obiceiu", cum cântă poetul, m'a'ndemnat să iau iar note din călătoria făcută anul trecut în Italia. Rar, din când în când cititorii „Universului" au avut ocazia să-mi citească impresiile în câte-un foileton răsleț, apărut chiar în aceste coloane. Cea mai mare parte din instantaneele mele turistice n'au văzut, însă, lumina tiparului, fiind prea personale.

Dar iată că anul acesta — „Năravul din fire n'are lecuire" — notesul meu numărul 100, s'a umplut cu alte însemnări, culese de pe-aceleași tărmuri, cari adăogate la cele dintâi, formează un material din care se poate culege ceva.

Cedez, dar, prietenilor cari mă sfătuesc „să le dau drumul" și înlăturând ce e de prisos, le înșir:

VENEZIA

„Serenissima". Un porumbel, sburând de-asupra mea, mă spărcăe de bun venit, cu'n găinat alb ca laptele.

Felicita. „Aduce noroc!", mă consolează hamalul care mă urmează.

— *Gondola signore. Gondola! Gondola!*

Barca neagră cu „felza" îndoliată la mijloc și cu halebarda argintie din vârf, mă duce iar de-alungul „calle"-lor încadrate și ele în negru, la colțul canalelor, parc'ar fi anunțuri mortuare. „A-oèl!".

Ceea ce admir, de-astădată, până să ajung la destinație, nu mai e priveliștea minunată pe care o cunosc, ci echilibristica gondolierului.

In picioare, la spate, în cadență, cu toate valurile făcute de vaporașele în trecere, — uneori bizarul echipaj ridicându-se în picioare ca un armăsar — vâslește imperturbabil

Ii privesc portul artistic. Cu bereta în vârful capului, cu tricoul strâns pe corp, cu pantaloni marinărești, strâmți pe pulpe și largi jos, cu brâu roșu peste mijloc, ca al țăranilor noștri, parcă-i scos din cadră. Scânteetor de deștept. Cunoașteți anecdota?

— Rinaldo, a încercat odată să facă o glumă un englez. Nu care cumva maică-ta a fost vreodată la Londra? Auzi ce spune portarul hotelului: că semănăm parcă am fi frați.

— Maică-mea n'a fost, a răspuns cu prezență de spirit venețianul. Dar știu c'a fost tatămeu!

Tablou.

Plouă. *„Il pleut immensement, et j'entends seul au milieu de la solitude mouillée un cri d'oiseaux".* (Claudel).

Văzuta-ți vreodată Veneția pe ploae sau pe ceață? I-au cântat poeții și pictorii coloritul unic al mării și al cerului, simfonia umbrelor depe fațadele bătrânelor palate ce se'nșiră mărețe de-alungul canalelor, s'au întrecut pictorii în popularizarea gondolei pitorești, dar nimeni până azi n'a zugrăvit-o când începe rafala, când vântul te'ngheață, când umezeala te pătrunde la oase și când norul gros ce se lasă de-asupra regiunii lagunelor te face să nu mai vezi la doi pași.

Peisagiul Londrei în care mergi iarna în brobote e nimic pe lângă înfățișarea de câteodată a cetății dogilor. Dacă mai pui la socoteală cântecul lugubru al streașenilor, — nu al streașenilor Parisului, *„Il pleut sur la ville comme il pleure dans mon coeur"* — ci pic-picul sinistru al streașenilor Veneției, unde apa căzând pe lespezile de marmoră redă sunetul la pătrat, precum și orbăcăitul locuitorilor ce se strecoară sfios, cu lanternele aprinse, peste punțile sinistre, ce răsar ici-colo ca niște fantome albe, ai un tablou complet.

Mi-a rămas în memorie un Noembrie, pe lagună, îngrozitor. Urletele sirenelor vapoarelor, prin ceața neagră și rece, n'am să le uit niciodată.

Alianța austro-italiană*) s'anunță cu noroc. Soarele a răsărit ca prin farmec și excelențele lor Schuschnigg și Mussolini se întâlnesc sub cerul senin al Italiei, în ovațiile mulțimei de pe cheurile canalelor

Ii privesc. Cei dintâi, cap de vienez simpatic, cu mustața mică, tunsă pe buză; Ducele, așa cum l-ați văzut de mii de ori în ilustrații, puțin cam burtos. După ce face salutul roman, sare svelt într'o barcă cu motor în întâmpinarea o a s p e t e l u i. Strângeri de mână, aplauze, *„Giovinezza" Eviva l'Austria!* etc...

Unde ești Silvio Pellico, cu-ale tale *Prigioni*, să vezi ziua înfrățirii?

„Cei mai sgomotoși sunt studenții. Cum e și *„festa nazionale" Natale di Roma*, toate corporațiile și-au îmbrăcat uniforma respectivă Copiii universităților, capela umoristică reprezentând o tichie bizară, cu sfori împrejur, de care atârnă fel de fel de drăcii: linguri, foarfeci, pajanjeni, macaroane, flori, călimări, ghete, scaune, etc — toate în miniatură bine'nțeles.

Cel mai mare succes l-a avut unul care și-a agățat de tichie... o pisică moartă! Tinerețea trebue să petreacă.

Bereta fantastică nu lipsește nici de pe capul studentelor, cari urlă la un loc cu tovarășii de bancă. Tradiția trebue să fi rămas de pe vremea Carnavalului.

Oricum, în privința asta, românul are un spirit de seriozitate poate unic. Il vedeți cu țuflicul studenților descriși mai sus, sau cu pana tirolezilor din vârful pălăriei liliputane, ca de clovn? Il vedeți pe țăranul nostru cu jobenul caraghios al săteanului scandinav, sau chiar pe soldații români cu fustulița *highlanderilor* scoțieni?

Veste de senzație. Un hoț a profitat de lipsa de atenție a organelor polițienești, ocupate cu menținerea ordinei, și a furat... plumbul care acoperea i *Piombi*, celebrele carceri de peste Puntea Suspinelor, în cari osândiții mureau de căldura îngrozitoare a tavanului.

Dacă l'or prinde, te pomenești că se apără și el spunând c'a vrut să răzbune pe Silvio Pellico, cum s'a apărat ăl de-a sfeterisit *Gioconda* lui Leonardo da Vinci, dela Luvru din Paris, scuzându-se că'n definitiv și

*) Notele acestea, după cum am arătat la început, sunt începute în 1937.

(Continuare in pagina 2-a)